# Μοναχική Έκφραση

ΤΕΥΧΟΣ ΑΡ. 50 κωδικός 01-7109 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΒΡΙΟΣ 2012

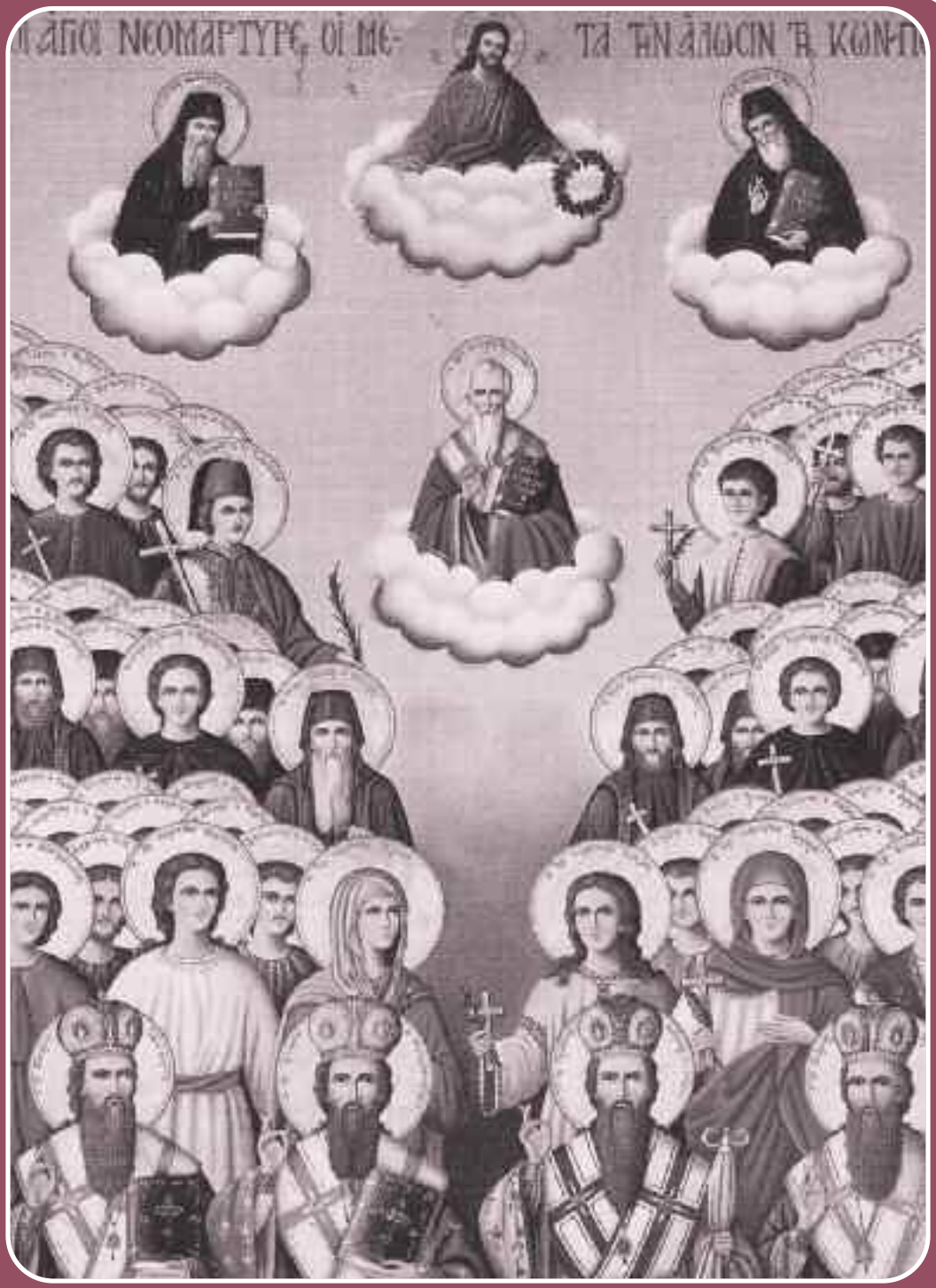

# ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

τ. 50, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2012
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ
ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

**ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ:** ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ
ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ -
ΤΡΙΚΟΡΦΟΥ ΔΩΡΙΔΟΣ
330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ τηλ. 26340 - 44.391
e-mail: agnektar@otenet.gr καί
info@agiosnektarios-monastery.gr
**site: www.agiosnektarios-monastery.gr**

**ΕΚΔΟΤΡΙΑ σύμφωνα μέ τό Νόμο:**
ΜΟΝΑΧΗ ΝΙΚΟΔΗΜΗ
**ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ-ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ:**
ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ
**ΕΚΤΥΠΩΣΗ:**
Lettra, ΤΖΟΥΒΑΡΑΣ ΒΑΣΙΛΗΣ,
Ἡλιούπολη
ΚΩΔΙΚΟΣ: 01-7109

**ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ**
**ΤΡΙΚΟΡΦΟ ΦΩΚΙΔΟΣ**
**330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ**
**τηλ. 26340-44.391**
**(9-2 πρωΐ & 6-9 ἀπόγ.)**


Τό περιοδικό αὐτό ξεκίνησε τήν πορεία μέ στόχο τήν κατά Θεόν βοήθεια ὅλων μας. Κρατᾶτε στά χέρια σας τό 49ο τεῦχος. Θέλουμε ταπεινά νά σᾶς ἐνημερώσουμε ὅτι:

**ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΜΑΣ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΤΗΝ ΕΛΑΧΙΣΤΗ ΣΤΗΡΙΞΗ ΣΑΣ ΓΙΑ ΝΑ ΣΥΝΕΧΙΣΕΙ ΝΑ ΑΠΟΣΤΕΛΛΕΤΑΙ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ.**

Μπορεῖτε νά μᾶς ἀποστέλλετε τήν συμβολική βοήθειά σας μέ τήν ταχυπληρωμή πού ἐσωκλείουμε ἤ μέ κατάθεση στήν **Ἐθνική Τράπεζα στόν λογαριασμό 426/440265-04. (γιά τό ἐξωτερικό στό No GR 5201104260000042644026504 SWIFT:ETHNGRAA)** δίνοντας καί τό ὄνομά σας.
Κατόπιν ἐνημερῶστε μας τηλεφωνικά γιά νά λάβετε τήν σχετική ἀπόδειξη.

*Σᾶς εὐχαριστοῦμε θερμά*
*Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Νεκταρίου*

# ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

**4** **ΕΠΙΛΟΓΕΣ:**
Τό ὄνομα τοῦ πατέρα μου εἶναι Ἅγιος Ἰωάννης Μαξίμοβιτς

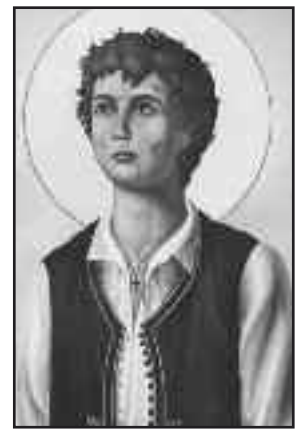

**ΑΦΙΕΡΩΜΑ:** **6**
Οἱ Νεομάρτυρες & ὁ Χριστοκεντρικός χαρακτήρας τοῦ μαρτυρίου τους.

**12** **ΓΝΩΡΙΣΟΝ ΜΟΙ:**
Ἡ ἑλληνική καταγωγή τῶν Ρωμιῶν τῆς Συρίας πού σήμερα σφαγιάζονται.

**16** **ΜΟΝΑΔΙΚΕΣ ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ:**
π. Σωτήρης Χαντάτ. Ὁ ἑλληνορθόδοξος ἱερέας πού μαρτύρησε

**ΟΥΡΑΝΙΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ:** **18**
Ὁ ἅγιος Νεομάρτυς Ἰωάννης ὁ Βραχωρίτης

**22** **ΜΕ ΛΟΓΙΑ ΑΠΛΑ:**
Στή μοναχική καί ἄρρωστη γυναίκα γιά τήν αὐτοκτονία

**Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, ἀναγνῶστες τοῦ περιοδικοῦ μας "Μοναχική Ἔκφραση"**

Ας κοιτάξουμε μέσα μας, μέ εἰλικρίνεια. Μήπως ἐπιθυμοῦμε νά πορευόμαστε μία ζωή εὔκολη; Μία ζωή στρωμένη ροδοπέταλα; Χωρίς πειρασμούς, χωρίς δοκιμασίες; Ἄν ναί, τότε ἀπέχουμε πραγματικά ἐκ διαμέτρου ἀπό τή ζωή τοῦ χριστιανοῦ. Ἡ ζωή τοῦ χριστιανοῦ εἶναι σάν τοῦ Χριστοῦ μας, πορεία σταυρική! Δρόμος μέ δυσκολίες, μέ δοκιμασίες, ἐκούσιες καί ἀκούσιες. Δρόμος μαρτυρικός. Ὅπως αὐτόν πού πορεύτηκαν οἱ ἀναρρίθμητοι Νεομάρτυρες πού κοσμοῦν τό πάνθεον τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὅπως οἱ σύγχρονοι μάρτυρες τῆς Συρίας πού ποτίζουν μέ τό αἷμα τους τό δένδρο τῆς Ὀρθοδοξίας καί τήν λαμπρύνουν. Μᾶς δείχνουν τόν δρόμο τόν μαρτυρικό, τόν θυσιαστικό δρόμο, πού θά δώσεις καί τήν ζωή σου γιά τόν Χριστό. Πού θά βλέπεις μπροστά σου μόνο τό θεῖο Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καί θά θέλεις, θά ποθεῖς μόνο νά ζεῖς ἀπό τώρα μαζί Του. Κάθε ἄλλη σκέψη εἶναι ἀνύπαρκτη. Μόνο πόθος γιά τόν Χριστό, ἔρως ἀληθινός, λαχτάρα γιά Ἐκεῖνον, ἐντρύφημα τέλειο, μακαριότητα πού δέν ὑπάρχουν λόγια νά περιγραφεῖ! Αὐτόν τόν δρόμο πού μόνο οἱ ἅγιοι πορεύθηκαν, μόνο ὅσοι ποθοῦν τήν ἁγιότητα πορεύονται. Ἔρχονται οἱ θλίψεις, οἱ πειρασμοί, οἱ κακουχίες, οἱ διωγμοί, οἱ δοκιμασίες, οἱ ἀσθένειες, οἱ συκοφαντίες, τά χτυπήματα τῆς ζωῆς καί ἐκεῖνοι δοξολογοῦν τόν Θεό καί τρέχουν νά τά ὑπαντήσουν σάν ἀπόλαυση, σάν ὅ,τι πιό καλό καί εὐεργετικό, ὅ,τι ὄντως σωτήριο... Ξέρουν, ὅπως τό ἤξεραν ὅλοι οἱ ἅγιοι, ὅτι μόνον οἱ θλίψεις καί ὅλα ὅσα ἀναφέραμε πλέκουν τόν ἀμάραντο στέφανο τῆς αἰωνίου ζωῆς. Δέν ἀκοῦμε τούς λόγους τοῦ Σωτῆρος μας, πᾶρε τόν σταυρό σου καί ἀκολούθει Μοι; Δέν γνωρίζουμε ὅτι ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἅγιοι πού διαβάζουμε τούς βίους τους, πού τούς ἀσπαζόμεθα στά προσκυνητάρια τῶν Ἐκκλησιῶν, στίς εἰκόνες τους κλπ, εἶχαν μιά ζωή ἐπίγεια μαρτυρική, ἔδωσαν τό αἷμα τους γιά τόν Χριστό, τή ζωή τους ὁλόκληρη! Καί ὅ,τι τούς συνέβαινε τό δέχονταν μέ καρτερία, μέ ὑπομονή, μά τί λέω... μέ χαρά ἀκόμη, μόνο καί μόνο γιατί τούς ἔνωνε ὅλο καί πιό πολύ μέ τόν Χριστό τους. Μέχρι μαρτυρίου αἵματος ἔφτασαν, μέ θάρρος, μέ πίστη, μέ παρρησία, ποθώντας τήν αἰώνια ἕνωσή τους μέ τόν Χριστό. Ἐμεῖς, κοιτώντας μέσα μας, βλέπουμε νά ὑπάρχει αὐτός ὁ πόθος; Τῆς ὅσο τό δυνατόν γρηγορότερης ἕνωσής μας μέ τόν Χριστό;

Βέβαια οἱ ἄνθρωποι τοῦ αἰῶνος τούτου δέν τά καταλαβαίνουν αὐτά. Ἀλλά ὁ καθένας ἀπό ἐμᾶς πού ΕΠΙΛΕΞΑΜΕ νά εἴμαστε χριστιανοί, παιδιά τοῦ Θεοῦ, ποθοῦμε τόν Θεό; Ποθοῦμε νά διορθωθοῦμε, νά γίνουμε ὅπως μᾶς θέλει ὁ Θεός; Ἄς θυμηθοῦμε τά λόγια τοῦ Γέροντα Ἰωσήφ: «Ἡ δυστυχία θά φέρῃ πολλούς εἰς συναίσθησιν· οἱ δέ ἀμετανόητοι, ἀναπολόγητοι. Μνήσθητι, υἱέ μου, ὅτι ἐπλάσθης πηλός, ἀλλ' εἶσαι καί πνοή τοῦ Θεοῦ. Μή καταφρονῇς τήν ὑπόληψίν σου καί προσηλώνεσαι εἰς τήν ὕλην. Εἶσαι πνοή τοῦ Θεοῦ· βιάσου νά γίνῃς ἄξιος τῆς δωρεᾶς τοῦ Θεοῦ». Τό εὐχόμεθα γιά ὅλους μας...

*Γερόντισσα Μόνικα*
*καί αἱ σύν ἐμοί ἐν Χριστῷ ἀδελφαί*

# «Τό ὄνομα τοῦ πατέρα μου εἶναι Ἅγιος Ἰωάννης Μαξίμοβιτς!»

## Ἡ μαρτυρία μιᾶς κοπέλας πού διηγεῖται τήν θαυμαστή γνωριμία της μέ τόν ἅγιο.

Ὁ Ἅγιος ἦρθε στή ζωή μου τό 2007. Στήν δύσκολη ἡλικία τῶν δεκαπέντε ἐτῶν καί ὄντας ὀρφανή ἀπό πατέρα, οἱ προσευχές μου ἦταν γεμάτες θλίψη. Παρακαλοῦσα τόν Θεό νά φανερώσει στό ὄνειρό μου τόν πατέρα μου. Μοῦ ἔλειπε καί αὐτή ἡ ἔλλειψη ξεσποῦσε μέ δάκρυα στίς προσευχές μου. Ἕνα βράδυ, καθώς κοιμόμουν, βρέθηκα σέ μιά ἐκκλησία παράξενη καί διαφορετική, δέν μοῦ θύμιζε τίς τυπικές ἑλληνικές ὀρθόδοξες ἐκκλησίες. Βρισκόμουν στό τέλος μιᾶς προσκυνηματικῆς οὐρᾶς. Βρισκόμουν μέ παιδιά πού δέν φαίνονταν νά εἶχαν ἑλληνικά χαρακτηριστικά. Τό περιβάλλον δέν μοῦ θύμιζε Ἑλλάδα, ἀλλά οὔτε κάτι γνώριμο ἤ οἰκεῖο. Στήν ἐκκλησία αὐτή εἶχα βρεθεῖ πρώτη φορά. Καθώς περίμενα τήν σειρά μου, κάποιοι κύριοι ἀπό τό γυναικωνίτη ὑπέδειξαν νά περάσω. Οἱ προσκυνητές ἔκαναν στήν ἄκρη γιά νά προσκυνήσω. Βρέθηκα λοιπόν ἀπό τό τέλος, πρώτη. Κοιτάζω τήν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου. Ἦταν μεγάλος σέ ἡλικία καί εἶχε γκρίζα γενειάδα. Τόν Ἅγιο τόν ἔβλεπα γιά πρώτη φορά. Δέν μοῦ θύμισε κάποιον ἅγιο πού εἶχα προσκυνήσει στό παρελθόν. Πρίν προλάβω νά σκεφθῶ ποιόν μοῦ θυμίζει ἤ νά διαβάσω τό ὄνομά του στήν εἰκόνα, ἡ

μορφή του ἔπαψε νά εἶναι χρώματα καί ξύλο. Τό χέρι του μοῦ ἔδειξε νά πάω δεξιά καί ἐγώ βάδισα πρός τό μέρος πού μοῦ ὑπέδειξε νά πάω. Ἐκεῖ ὑπῆρχε μία λάρνακα ἀπό τήν ὁποία βγῆκε ἕνας παππούλης μέ γκρίζα γένεια. Ἦταν ἐκεῖνος πού ἀπεικονιζόταν στήν εἰκόνα. Καθίσαμε καί οἱ δύο πάνω στή λάρνακα. Μέ πῆρε μιά μεγάλη ἀγκαλιά καί μοῦ μίλησε χωρίς νά μιλᾶ σέ κάποια γλώσσα. Δέν κινοῦσε κἄν τό στόμα του. Μέ τήν γλῶσσα τῆς καρδιᾶς, μέ παρηγόρησε λέγοντάς μου πώς εἶναι πλέον ἐκεῖνος μαζί μου καί ἄν ὁ Θεός μοῦ πῆρε τόν μπαμπά μου, ἐκεῖνος θά ἦταν πατέρας γιά ἐμένα στή θέση πού ἄφησε κενή. Ἡ ἀγκαλιά του γέμισε τήν ἄδεια μου ἀγκαλιά. Μύρισα τήν ἔντονη μυρωδιά του, πού ἦταν τόσο ἔντονη καί ἔτσι μέ ξύπνησε. Τό ὄνειρο ἦταν τόσο ζωντανό πού μέ ἔκανε νά τό σκέφτομαι συνέχεια. Ρώτησα τήν μητέρα μου πού ἦταν κατηχήτρια καί γνώριζε ἀρκετά πράγματα σέ σχέση μέ τούς Ἁγίους. Μοῦ εἶπε πώς ὁ παππούλης πού εἶδα στόν ὕπνο μου θά μποροῦσε νά εἶναι ὁ Ἅγιος Νεκτάριος ἀλλά ἐμένα δέν μοῦ θύμιζε καθόλου τόν ἅγιο αὐτόν. Πίστευα ὅτι εἶναι ξένος καί μάλιστα ὑπῆρχε πιθανότητα νά μήν τόν γνώριζα καθόλου. Ἡ μητέρα μου, μοῦ πρότεινε νά προσευχηθῶ σέ ἐκεῖνον γιά νά μοῦ ἀποκαλύψει

*....Ἀντικρίζω τήν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου πού εἶδα στόν ὕπνο μου. Ξαφνιασμένη ξεφυλλίζω γρήγορα τό βιβλίο..... ..Τό δάκτυλό μου σταματᾶ στήν φωτογραφία πού ἀπεικόνιζε τόν παππούλη πού εἶδα στό ὄνειρό μου. Ἀκριβῶς ὁ ἴδιος, ἡ γκρίζα γενειάδα, ἀδύνατος καί λίγο καμπουριαστός. Τό πρόσωπό του ἔλαμπε καί ξαναφώτισε γιά δεύτερη φορά τήν ψυχή μου....*

τό ὄνομά του. Τόν παρακάλεσα καί τοῦ εἶπα πώς δέν γίνεται νά ἔχω ἐκεῖνον γιά πατέρα ἄμα δέν γνώριζα ποιός εἶναι. Ἡ ἀπάντηση αὐτή τή φορά δέν ἦρθε μέσω τοῦ ὀνείρου. Στά γενέθλιά μου, ὁ πνευματικός μου πατέρας, μοῦ πῆρε ἕνα θρησκευτικό βιβλίο. Μέ ἀδιαφορία ἀρχικά, τό ἄνοιξα. Ἀντικρίζω τήν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου πού εἶδα στόν ὕπνο μου. Ξαφνιασμένη ξεφυλλίζω γρήγορα τό βιβλίο προκειμένου νά ἐπιβεβαιώσω μιά ἀρχικά ἀπίθανη σκέψη. Τό δάκτυλό μου σταματᾶ στήν φωτογραφία πού ἀπεικόνιζε τόν παππούλη πού εἶδα στό ὄνειρό μου. Ἀκριβῶς ὁ ἴδιος, ἡ γκρίζα γενειάδα, ἀδύνατος καί λίγο καμπουριαστός. Τό πρόσωπό του ἔλαμπε καί ξαναφώτισε γιά δεύτερη φορά τήν ψυχή μου. Τό μάτι μου ἔπεσε πάνω στή φωτογραφία τῆς ἐκκλησίας πού στό ὄνειρό μου φάνηκε τόσο παράξενη, ἁπλά ἐπειδή δέν ἦταν ἑλληνική, ἀλλά ρωσική. Ἡ ἐκκλησία βρίσκεται στό Σάν Φρανσίσκο γι᾽ αὐτό καί οἱ προσκυνητές δέν ἔμοιαζαν Ἕλληνες καί εἶναι ἀφιερωμένη στήν Παναγία μέ τόν ὄνομα «Πάντων θλιβομένων ἡ Χαρά ». Ἡ χαρά ἦρθε καί φώτισε τό γεμάτο θλίψη πρόσωπό μου μέσω τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη πού καθόλου τυχαῖα δέν ἦρθε στό ὄνειρό μου, καθώς εἶναι ὁ προστάτης τῶν ὀρφανῶν. Τό ὄνομα τοῦ πατέρα μου εἶναι Ἅγιος Ἰωάννης Μαξίμοβιτς καί στή ζωή του ἔδωσε πολλά στά ὀρφανά, μέ τήν ἵδρυση ὀρφανοτροφείων καί μέ τήν πατρική του ἀγάπη πού τούς πρόσφερε, ἔργο πού ἀπό φαίνεται δέν ἔληξε μετά τήν κοίμησή του. Ὁ Ἅγιος καί πατέρας μου δέν μέ ἔχει ἀφήσει τά τελευταῖα χρόνια. Μέ ἐπισκέπτεται στά ὄνειρά μου, εἴτε γιά μιά ἀγκαλιά καί ἕνα χαμόγελο, εἴτε γιά μοῦ δώσει συμβουλές, σχετικά μέ γεγονότα πού μέ ἀπασχολοῦν, λέγοντάς μου νά κάνω ὑπομονή καί προσευχή.

Τήν εὐχούλα σας!

Μαρία Τσάλλα
Χαλκίδα

*Ἡ χαρά ἦρθε καί φώτισε τό γεμάτο θλίψη πρόσωπό μου μέσω τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη, πού καθόλου τυχαῖα δέν ἦρθε στό ὄνειρό μου καθώς εἶναι ὁ προστάτης τῶν ὀρφανῶν. Τό ὄνομα τοῦ πατέρα μου εἶναι Ἅγιος Ἰωάννης Μαξίμοβιτς...*

# Οἱ Νεομάρτυρες στή Βυζαντινή τέχνη καί ὁ Χριστοκεντρικός χαρακτήρας τοῦ Μαρτυρίου τους

τοῦ ἀρα Θεοχάρη Μιχ. Προβατάκη

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐπί τῆς γῆς στούς ἀπηνεῖς διωγμούς τῶν ἀλλοπίστων ἀντιτάσσει διαχρονικά τό αἰώνιο τρόπαιο, πού δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τό θαῦμα τοῦ ἡρωισμοῦ τῶν Νεομαρτύρων τῆς πίστεώς μας. Τήν περίοδο μάλιστα τῆς Τουρκοκρατίας ἡ ὀρθόδοξη χριστιανική πίστη μας καταυγάζεται ἀπό νέφος Νεομαρτύρων πού ἔχυσαν τό αἷμα τους μόνο καί μόνο γιά τή χριστιανική πίστη καί τήν ἑλληνική πατρίδα τους. Τά ὁλοκαυτώματα τῶν ἁγίων Νεομαρτύρων συνέθεσαν τή θεία καί ἡδύμολπο ἁρμονία τῆς ἁγιότητος καί τοῦ ἡρωισμοῦ. Τό θεῖο δένδρο τῆς Ἐκκλησίας καρποφορεῖ σέ κάθε ἐποχή καί μάλιστα στά χρόνια τῆς σκλαβιᾶς (1453-1821), ὅταν καί ἀπέδωσε «καρπόν εἰς ζωήν αἰώνιον». Ἡ νύμφη μάλιστα τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία περιεβλήθη τούς χρόνους ἐκείνους, ὅπως καί σήμερα περιβάλλεται, ὡς «πορφύραν καί βύσσον» τό αἷμα τῶν χιλιάδων νεοφανῶν Μαρτύρων τῆς ὀρθόδοξης πίστης μας. Καί τά πάμφωτα αὐτά νέφη τῶν θείων καί καλλινίκων Νεομαρτύρων τῆς Ὀρθοδοξίας καταλάμπουν τό πνευματικό στερέωμα τῆς Ἐκκλησίας ὡς «καλῶς ἀθλήσαντες καί στεφανωθέντες». Κατέγραψαν δηλαδή μέ τήν ἀθάνατη ἐποποιία τοῦ μαρτυρίου τους τίς ὡραιότερες σελίδες τῆς ζώσας Ἐκκλησίας.

Οἱ Νεομάρτυρες ἑπομένως τῆς Ὀρθοδοξίας μας, πού εἶναι ἡ ζῶσα καί πρόσφατη ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μας καί ἡ ἀδιαφιλονίκητη μαρτυρία τῆς Ἁγίας Τριάδας στόν κόσμο, ἀποτελοῦν τήν εὐλογημένη μερίδα τῶν εὐαρεστησάντων τόν Κύριο, εἴτε μέ τούς ἀκαταμάχητους ἀγῶνες τους εἴτε μέ τή θυσία τοῦ αἵματός τους, εἴτε μέ τή χριστιανική ὀρθόδοξη βιοτή τους πρός δόξα τοῦ «ἐσφαγμένου ἀρνίου». Ἡ παρουσία τους ἑπομένως στήν καθημερινή ζωή μας

καί ἡ ἀνατροφή μας μέ τό μαρτύριό τους καί τήν ὀρθόδοξη χριστιανική βιοτή μᾶς ἀποτελοῦν ἀφυπνιστικό σάλπισμα καί διαχρονική πηγή ἔμπνευσης στό δρόμο τῆς σωτηρίας, ἀλλά καί αὐτοῦ τοῦ μαρτυρίου, ἐάν παραστεῖ ἀνάγκη.

Μεταξύ λοιπόν τῶν ἁγίων της Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας μας εἶναι καί οἱ χιλιάδες τῶν Νεομαρτύρων πού ἔχυσαν τό αἷμα τους ἀπό τό 1453 πού ἁλώθηκε ἡ Κωνσταντινούπολη ὥς τό 1838 καί πού ὁ ἀριθμός τους εἶναι ἀνεξακρίβωτος. Δοκιμασμένοι σκληρά «ὡς χρυσός ἐν χωνευτηρίῳ» ἔλαμψαν μέ τή γενναία ὁμολογία τους καί τά ἀπάνθρωπα βασανιστήρια πού δέχτηκαν μέ πραότητα καί καρτερία.

Μέ ἁγιότητα καί μέ σοφία ἀναδείχθηκαν ὁ καθένας ἀπό αὐτούς στύλος καί ἑδραίωμα τῆς Ὀρθοδοξίας, πρόμαχος τῶν ἑλληνικῶν παραδόσεων καί μεγάλα ἀναστήματα τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας.

Οἱ Νεομάρτυρες λοιπόν τῆς Ὀρθοδοξίας ἔγιναν μέ τή μαρτυρία τους καί τό μαρτύριό τους φωτοδόχες λαμπάδες, κατοικητήριο τῆς Ἁγίας Τριάδος καί πρωτοπόρος ὁμολογητής τῆς ἀληθινῆς πίστεώς μας.

Ἰδιαίτερα μάλιστα οἱ ἁπλοί καί ταπεινοί αὐτοί Ἕλληνες, οἱ περισσότεροι ἀπό τούς ὁποίους ἦσαν νέοι, ἀμούστακα παιδιά καί σεμνές καί ἐνάρετες κορασίδες, λόγω τῆς μεγάλης καί θερμῆς τους πίστης καί τῆς χρηστῆς πολιτείας τους, πῆραν μετά τή μαρτυρία τους τό χάρισμα τῶν θαυματουργικῶν ἰάσεων, ὥστε νά ἀναδειχθοῦν πολλοί ἀπό αὐτούς ὑπέρμαχοι ἰατροί τῶν ἀσθενούντων, ὑπερασπιστές τῶν φτωχῶν καί τῶν ἀνημπόρων, ἐνδυναμωτές τῶν καταφρονουμένων καί καταφυγή ἐκείνων τούς ὁποίους ἡ ἀνθρώπινη ἐπιστήμη ἀδυνατεῖ νά βοηθήσει καί νά θεραπεύσει. Καί ἦσαν ἁπλοί στό φρόνημα, ἁπλοί στήν ἔνδυση, ἁπλοί καί ἀταλάντευτοι στήν ὁμολογία, ταπεινοί στή σκέψη καί τήν ἔκφραση καί γίγαντες στήν πίστη τους καί τά φρικτά βασανιστήριά τους, γιά ἐκεῖνο πού πίστευαν καί ἐκεῖνο πού φρονοῦσαν. Γιά τήν πίστη τους στόν ἀληθινό Θεό ἀπέβησαν νεοφανεῖς ἀστέρες καί ἀθλητές τοῦ Χριστοῦ, στρατιῶτες ἀήττητοι, καταλάμποντας μέ τίς ἀκτίνες τοῦ μαρτυρίου τους καί τήν πληθώρα τῶν θαυμάτων τους τό πλήρωμα τῆς Ὀρθο-

δοξίας. Πολλοί ἀπό αὐτούς φοροῦσαν τοπικές ἑλληνικές παραδοσιακές ἁπλές στολές καί μέ αὐτές ὁδηγήθηκαν στό μαρτύριο. Μέ τή φουστανέλα ἤ τήν κρητική βράκα, μέ τήν πουκαμίσα ἤ τό χιτώνα καί ἀκόμη μέ τό ἁπλό ἱμάτιο νά πορποῦται μπροστά στό λαιμό, ἤ τέλος μέ τό κοντοβράκι καί τό ματογέλεκο. Ἔτσι μπόρεσαν καί φύλαξαν τήν πίστη τους καί τήν ἐλευθερία τους, καταφρόνησαν τόν πλοῦτο πού τούς δόθηκε, ἀψήφησαν τή δόξα, ἀγνόησαν τίς ἡδονές ὅπως καί κάθε ἄλλη σωματική ἀπόλαυση καί παρέδωσαν πρόθυμοι τόν ἑαυτό τους στό θάνατο.

Οἱ γενναῖοι λοιπόν αὐτοί Νεομάρτυρες ποθοῦσαν τά οὐράνια ἀγαθά καί ζητοῦσαν νά στερεωθεῖ ἡ πίστη τους μέσα στήν ψυχή τους. Γι᾽ αὐτό ἔτρεχαν οἱ μακάριοι στό μαρτύριο, λογίζοντας τά βάσανά τους ὡς ξεφαντώματα, τίς φυλακές ὡς παλάτια, τά δεσμά ὡς χρυσά στολίδια, τήν ἀτιμία ὡς τιμή, τίς θλίψεις ὡς ἀνάπαυση, τή φλόγα τῆς φωτιᾶς ὡς δροσισμό καί ἀνάψυξη, τό μαχαίρι ὡς παιχνίδι καί τό σκληρό θάνατο ὡς ζωή αἰώνιο.

Καί ὅλα αὐτά ἔγιναν τούς πέντε τελευταίους αἰῶνες, γιά νά ἀποβοῦν οἱ νεοφανεῖς Μάρτυρες δόξα καί καύχημα τῆς Ἐκκλησίας, παράδειγμα ὑπομονῆς καί ἐπιμονῆς στήν ὀρθόδοξη πίστη, θάρρος στήν καθημερινότητα, παραίνηση στό μαρτύριο καί τέλος, γιά νά μένουν ἀναπολόγητοι οἱ ἀλλόπιστοι κατά τήν ἡμέρα τῆς κρίσεως.

Οἱ Νεομάρτυρες λοιπόν αὐτοί θά μπορούσαμε συνοπτικά νά σημειώσουμε ὅτι, ἄν καί ἀνήκουν στό συνήθη τύπο τῶν χριστιανῶν, παρουσίαζαν ἀκέραιο χαρακτήρα, ἐκκλησιαστικό φρόνημα, πίστη σταθερή στόν Τριαδικό Θεό καί ἰδίως στό Χριστό, τόν ὁποῖο ἰδιαίτερα τιμοῦσαν καί ἀγαποῦσαν. Ἐπεδείκνυαν ἀξιοθαύμαστη εὐψυχία τόσο κατά τή διάρκεια τῶν ἐξαντλητικῶν ἀνακρίσεων ἐνώπιον τῶν ἀνακριτῶν τους, ὅσο καί καρτερικότητα κατά τή διάρκεια τῶν σκληρῶν βασανιστηρίων τους, τά ὁποῖα προκαλοῦσαν τό θαυμασμό τῶν λοιπῶν χριστιανῶν. Ἡ παρρησία καί ἡ σταθερότητα αὐτή τῶν Νεομαρτύρων προέρχεται βασικά ἀπό τή βαθιά καί ἀκλόνητη πίστη τους στό Χριστό. Γιατί θεωροῦσαν ὅτι ἡ πίστη τους στό Χριστό, γιά τήν ὁποία ὁδηγοῦντο στό μαρτύριο, ἦταν τό σπουδαιότερο καί πλουσιότερο ἀγαθό καί ὅτι ἡ ὑψίστη τιμή παρρησίας καί σταθερότητας τῆς πίστεώς τους ἦταν ἡ περιφρόνηση πού ἐπεδείκνυαν γιά τό μαρτύριό τους καί ἡ προσδοκία ἀποκτήσεως τῆς αἰωνίου ζωῆς. Ἀρκετοί ἀπό τούς Νεομάρτυρες μετά τό μαρτυρικό τους θάνατο τιμήθηκαν ὡς ἅγιοι ἀπό τήν Ἐκκλησία, ἐπειδή ὄχι μόνον ὁμολόγησαν τόν ἀληθινό Θεό, ἀλλά καί θαύματα ἔκαναν καί κάνουν, ἐνισχύοντας τούς πιστούς ὀρθοδόξους χριστιανούς.

Λόγω ἀκριβῶς τῆς ὁμολογίας τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά καί τῆς προσφορᾶς τοῦ αἵματός τους χάριν τοῦ Χριστοῦ, τό μαρτύριο τῶν Νεομαρτύρων ἔχει ὁμολογιακό χριστοκεντρικό χαρακτήρα. Οἱ Νεομάρτυρες τῆς πίστεως περιφρόνησαν τή φιλία τοῦ κόσμου τούτου, ἔγιναν μισητοί ἀκόμη καί ἀπό τούς

οἰκείους τους γιά νά ἀκολουθήσουν τήν μαρτυρική πορεία, πού τούς ὁδήγησε στό θάνατο γιά νά κερδίσουν τό Χριστό, σύμφωνα μέ τό «πάντες οἱ μαρτυρήσαντες ἐτελειώθησαν διά τῆς εἰς Χριστόν πίστεως καί ἐβάστασαν τόν ὀνειδισμόν τοῦ Χριστοῦ». Ἐξάλλου, ὁ ἱερός ὑμνογράφος, θαυμάζοντας τό μαρτύριο τῶν Νεομαρτύρων γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, ἀναφωνεῖ· «οὐ διωγμός, οὐ λιμός, οὐ γυμνότης, οὐ κίνδυνος, οὐδέ θάνατος ὅλους τούς θείους ἀθλοφόρους τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ διεχώρισεν», ἐφόσον ὅλοι «οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διωχθήσονται».

Οἱ χιλιάδες ἑπομένως Νεομάρτυρες μέ τό μαρτύριό τους ἀπέδειξαν ἔμπρακτα τήν τελεία πίστη καί ἀγάπη τους στόν Τριαδικό Θεό, καί μέ τό αἷμα τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου τους εὐαρέστησαν τό Χριστό, ἐξέπληξαν τούς

ἀγγέλους, εὔφραναν τούς ἁγίους, ἐταπείνωσαν τούς δαίμονες, ἐλύπησαν τούς ἀλλοπίστους, παρηγόρησαν τούς ἐν θλίψει ἀδελφούς, ἐχαροποίησαν τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία στερεώθηκε μέ τό αἷμα τους καί γι᾽ αὐτό ἡ Ἐκκλησία στεφανώνει καί τιμᾶ τή μνήμη τους, κατά τόν Νικόδημο τόν Ἁγιορείτη. Καί γι᾽ αὐτό τά ἱερά λείψανά τους τοποθετοῦνται στά ἱερά θυσιαστήρια - Ἅγιες Τράπεζες - καί πού χωρίς αὐτά δέν ἐγκαινιάζεται ἱερός ναός.

Ἡ πίστη στό Χριστό ἀποτελεῖ τό βασικό λόγο τοῦ μαρτυρίου, πού χορηγεῖται ὡς προνόμιο στούς ἐκλεκτούς καί ἀποτελεῖ τήν ὑψηλότερη ἔκφραση τῆς ὑπακοῆς στό Θεό· ὁ Μάρτυρας ζεῖ τό μαρτύριο ὡς καθημερινό βίωμα, παραδίδοντας τόν ἑαυτό του στό θάνατο γιά τό Χριστό. Ὁ μαρτυρικός θάνατος τοῦ Νεομάρτυρα εἶναι ἡ ἐπισφράγιση καί ἡ μεγαλειώδης ἔκφραση τοῦ ἀναίμακτου μαρτυρίου· γιά τήν ἀγάπη καί τήν πίστη του στό Χριστό ὑπομένει χαίρων «δεσμωτήρια καί δεσμά καί συκοφαντίας καί ἐξορίας καί ἄλλας ταλαιπωρίας ἁπάσας». Ὁ μαρτυρικός θάνατος ἀναβιβάζει τόν Μάρτυρα στό ἀγγελικό ἀξίωμα, ἀνοίγει τίς πύλες τοῦ οὐρανοῦ στήν ἔνδοξη τελείωση ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Τό μαρτύριο τοῦ κάθε Μάρτυρα προϋποθέτει ἀπαρασάλευτη ἔμμονη στήν ὀρθόδοξη πίστη, θαρραλέα ὁμολογία ἐνώπιον τῶν διωκτῶν καί διαπρύσια διακήρυξη τῆς ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ, γιά νά ἔχει ἐφαρμογή ὁ λόγος τοῦ Κυρίου «ὁ μάρτυς μου ὁ πιστός».

Κατά τήν πατερική θεολογία, συνεπῶς, τό μαρτύριο ἐμπνέεται ἀπό τή σταυρική θυσία τοῦ Χριστοῦ, χάριν τοῦ ὁποίου οἱ Μάρτυρες καταφρονοῦν τό θάνατο. Μετά τό σταυρικό θάνατο τοῦ Ἀρχιμάρτυρα Χριστοῦ ἀναδεικνύονται μυριάδες μαρτύρων τῆς πίστεώς τους σ᾽ Αὐτόν. Γι᾽ αὐτό καί ἡ Ἐκκλησία ψάλλει «παθῶν ἑκουσίως, Μαρτύρων θεία στρατεύματα, πίστει, ἐναθλεῖν παρεσκεύασεν».

Οἱ χριστιανοί Μάρτυρες, στοιχοῦντες στή θεία ἐντολή θυσιάζονται καί χωρίς νά προβάλλουν ἄμυνα ἐναντίον τῶν διωκτῶν τους ὁμολογοῦν «ἕνεκά Σου θανατούμεθα, ὅλην τήν ἡμέραν, ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς».

Ἔτσι οἱ μάρτυρες τῆς ὀρθοδόξου πίστεως προσφέρουν τή ζωή τους ὑπέρ τῆς «καλῆς ὁμολογίας», ἀκολουθοῦντες τό παράδειγμα τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος πρῶτα «ἐμαρτύρησε τήν καλήν ὁμολογίαν», τήν ὁποία διεκήρυξε πρίν ἀπό τή σταυρική θυσία καί αὐτή ἦταν ὅτι ἦλθε στόν κόσμο γιά νά «μαρτυρήσῃ τῇ ἀληθείᾳ».

Ἡ «καλή ὁμολογία» τῶν Μαρτύρων γιά τήν ἐν Χριστῷ ἀποκαλυφθεῖσα ἀλήθεια ἐμπεριέχεται στήν ὁμολογιακή φράση «χριστιανός εἰμι», πού σήμαινε σταθερή πίστη στό Χριστό καί ἀμετακίνητη ἔμμονή στά δόγματα τῆς Ἐκκλησίας, εἶχε δέ ὡς ἀποτέλεσμα τόν «ἐν φόνῳ μαχαίρας» θάνατο.

Ἀπό τή θεολογία τοῦ μαρτυρίου συνάγεται ὅτι δέν μπορεῖ νά ὑπάρξει ἀληθινός μάρτυρας χωρίς τή συνεχῆ «καλή ὁμολογία» ἡ ζωή τοῦ πραγματικοῦ πιστοῦ εἶναι μία συνεχόμενη μεγάλη ὁμολογιακή πορεία, πού ἴσως συχνά καταλήγει στό μαρτύριο τοῦ αἵματος.

Κατά τούς μεταγενέστερους μάλιστα χρόνους, ἡ ὁμολογία «χριστιανός εἰμι» ἀποδίδεται ἀπό τούς Νεομάρτυρες μέ ἀνάλογη φράση «Ἐγώ χριστιανός γεννήθηκα καί χριστιανός θέλω νά πεθάνω». Στίς δελεαστικές προτάσεις τῶν ἀντίχριστων Μωαμεθανῶν, οἱ Νεομάρτυρες ἀκολουθοῦσαν τούς ἀθλητές τῶν κατακομβῶν τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας καί ἐπαναλάμβαναν τή γνώριμη ἀπαίτηση «τόν Ἰησοῦ μου θέλω». «Ἐγώ τόν Ἰησοῦ μου δέν τόν ἀρνοῦμαι, χριστιανός γεννήθηκα, χριστιανός θέλω νά πεθάνω... Χριστιανός, χριστιανός, χριστιανός». Οἱ Μάρτυρες ἐνώπιον τῶν διωκτῶν τους δέν ἀναφέρονταν οὔτε στό ἀξίωμά τους οὔτε στίς γνώσεις καί τή σοφία τους· δέν πρόβαλαν ἀντίσταση στή βία τῶν διωκτῶν τους, ἐστέκοντο ἄοπλοι ἀπέναντί τους καί δέν ἱκανοποιοῦσαν καμία περιέργεια τῶν ἀνακριτῶν τους. Ἔμεναν σταθεροί στήν ὁμολογία τους ἀποβλέποντες στήν οὐράνιο πορεία τους, ἐπιδιώκοντας «τό βραβεῖον τῆς ἄνω κλήσεως». Ἔδιναν στερεότυπα τήν ὑπέρ τοῦ Χριστοῦ ὁμολογία «χριστιανός εἰμι» καί ἀποδεικνύονταν μεγαλοφωνότατοι κήρυκες τῆς πίστεως μέ τήν προσφορά τοῦ αἵματός τους.

Ἡ θυσία τῶν Νεομαρτύρων γιά τήν ὀρθόδοξη πίστη ἀποτελεῖ δίδαγμα γιά ὅλους τους μεταγενέστερους καί σύγχρονους Ἕλληνες. Ἰδιαίτερα σήμερα προβάλλεται ἄμεση ἡ ἀνάγκη νά ἀναφανοῦν καί ἀναφερθοῦν νεοφανεῖς καλλίνικοι μάρτυρες τῆς Ὀρθοδοξίας, οἱ ὁποῖοι ἀκολουθοῦντες τήν ὁδό τῆς τελειώσεως τοῦ ἐσταυρωμένου Χριστοῦ ἀναδεικνύονται «ἄγγελοι» καί «πάρεδροι Χριστοῦ» καί «θείας

φύσεως κοινωνοί».

Μέ τό τίμιο ἐξάλλου αἷμα τῶν Μαρτύρων καί τῶν Νεομαρτύρων στερεώνεται ἡ Ἐκκλησία τῆς Ὀρθοδοξίας, πού εἶναι γεμάτη ἀπό τά μεγάλα καί θαυμαστά θαύματά τους. Γι᾽ αὐτό καί ἡ Ἐκκλησία μας δοξάζει, τιμᾶ καί γεραίρει τούς Νεομάρτυρες, δοξολογεῖ τόν Κύριο μέ ψαλμούς, ὕμνους καί ᾠδές πνευματικές καί οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοί ἐνδυναμώνονται ἀπό τό μαρτύριό τους.

Ἡ ψυχική ἐξάλλου μεταβολή τῶν Νεομαρτύρων πρός τό μαρτύριο εἶναι μοναδική στήν παγκόσμια ἱστορία, ἀφοῦ ἁπλά χωριατόπαιδα οἱ περισσότεροι ὀρθώνουν περίτρανα τήν πίστη τους, γίνονται κήρυκες τοῦ Χριστοῦ μέ τό ἡρωϊκό φρόνημά τους καί ὁδηγοῦν σταθερά τά βήματά τους στό μαρτύριο. Δέν φοβοῦνται, δέν ὀπισθοχωροῦν, βλέπουν μόνο μπροστά τους τόν Ἰησοῦ, πού θαυματουργεῖ ἀπό εὔσπλαχνη ἀγαθότητα καί συμπαθῆ ἀγάπη. Τόν βλέπουν νά χρησιμοποιεῖ ἁπλά μέσα, ἕνα νεῦμα, ἕνα λόγο, μιά χειρονομία, μιά ἐπαφή, μιά ἁπλή ἔκφραση τῆς θέλησής Του, μιά προσταγή. Ἐνεργοῦσε χωρίς ἐξωτερικά μέσα παρά μόνο μέ τό λόγο. Καί μόνο μιά στιγμή. Καί τό γνωρίζουν αὐτό οἱ Νεομάρτυρες, ὅτι δηλαδή ὁ Χριστός θεράπευε λεπρούς, παραλυτικούς, κωφάλαλους ἐκ γενετῆς, πού οὔτε καί σήμερα ἀπό τή σημερινή ἐπιστήμη μποροῦν νά θεραπευθοῦν. Κι ἀκόμη πιστεύουν σ᾽ Ἐκεῖνον πού κυβερνᾶ τά στοιχεῖα τῆς φύσης, πολλαπλασιάζει τούς πέντε ἄρτους, μεταβάλλει τό νερό σέ κρασί, καταπαύει τό σάλο τῶν κυμάτων, κατευνάζει τούς ἀνέμους, στερεοποιεῖ κάτω ἀπό τά πόδια του τή θάλασσα καί περπατεῖ σ᾽ αὐτή, καί ἀκόμη αὐτός ὁ θάνατος ἀφήνει τή λεία του καί φεύγει (κόρη Ἰαείρου, Λάζαρος κ.ἄ.). Τέλος ὁ ἴδιος συλλαμβάνεται, σταυρώνεται, κηδεύεται καί σέ τρεῖς ἡμέρες ἀνασταίνεται ἐκ νεκρῶν, στοιχεῖα ἀκράδαντα καί ἀδιάσειστα πού βεβαιώνουν τή θεία Του φύση καί δύναμη καί στή θεία Του ὑπόσταση.

Καί οἱ Νεομάρτυρες Ἐκεῖνον ἀκολουθοῦν, Ἐκεῖνον πιστεύουν, Ἐκεῖνον μαρτυροῦν, Ἐκεῖνον λατρεύουν, Ἐκεῖνον ἔχουν στήν καρδιά τους καί Ἐκεῖνος τούς ὁδηγεῖ ἐπειδή Τόν ἀγάπησαν πολύ καί ἔγιναν μέτοχοι τοῦ μυστηρίου Του. Γι᾽ αὐτό καί τά ἱερά λείψανά τους, πού εἶναι πολυτιμότερα λίθων πολυτελῶν, ἀναθάλλουν ὡς βοτάνη εὔκαρπος ὁπουδήποτε καί νά βρίσκονται καί ἀποτίθενται ὡς θησαυρός τιμαλφέστατος, πλουτίζοντας πενία ψυχῶν καί ὡς ἄκος θεραπεύονται πληγές ἀνίατες. Καί ἀκόμη ἡ προσκυνηματική τους παρουσία καί οἱ εὐωδίες διατρανώνουν τήν ἐνοικοῦσα σ᾽ αὐτά θεία χάρη ἀφενός καί ἀφετέρου τή μαρτυρία τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν, γεγονός πού βεβαιώνει ἀπόλυτα ἡ ζωηφόρος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ Ἀνάσταση.

Αὐτό λοιπόν τό μυστήριο καί αὐτή ἡ ἀγάπη τοῦ Ἰησοῦ πρός τόν ἄνθρωπο, ὅπως καί τά μαρτύρια τῶν Νεομαρτύρων μας, ἄς ὁδηγοῦν καί τά δικά μας βήματα.

Πηγή: www.enromiosyni.gr

# Ἡ ἑλληνική καταγωγή τῶν Ρωμιῶν τῆς Συρίας πού σήμερα σφαγιάζονται ἀπό τούς μουσουλμάνους

Κοιτᾶξτε τά μάτια, κοιτᾶξτε τά πρόσωπα αὐτῶν τῶν Ρωμιῶν τῆς Συρίας, αὐτῶν τῶν Ἑλληνοσύρων, αὐτῶν τῶν Ὀρθοδόξων Ἑλλήνων τῆς Ἀντιοχείας. Κοιτᾶξτε τους γιατί εἶναι σάν τά ἀρνιά στό μαντρί πού πᾶνε γιά σφάξιμο.

Κοιτᾶξτε αὐτούς τούς Ἑλληνορθόδοξους Χριστιανούς πού σκοτώνονται ἀπό τούς μουσουλμάνους χωρίς νά ἔχουν καμία βοήθεια ἀπό πουθενά.

Ἐμεῖς πού γράφουμε γιά τούς ἁγίους, ἐμεῖς πού γεμίσαμε τό διαδίκτυο μέ ὀρθόδοξα ἱστολόγια γιά νά γράφουμε γιά στάρετς, Φιλλοκαλία καί Γεροντικά καί ἄλλα διάφορα Πατερικά βιβλία, γιά ἀδιάλειπτες προσευχές μέ κομποσχοίνια, καί πέστε μου τί ὄφελος ἔχουν ὅλα αὐτά ὅταν οἱ ὁμόρθησκοί μας στή Συρία κάθε μέρα σφαγιάζονται καί μαρτυροῦν γιά τόν Χριστό καί ἐμεῖς τούς ἀγνοοῦμε; Ἄς τούς κοιτάξουν οἱ ἱερεῖς καί οἱ ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου καί τῆς Ἑλλάδος πού ἐθελοτυφλοῦν καί συμπεριφέρονται σάν νά μή συμβαίνει τίποτα.

Ἄς βάλουμε ὅλοι στήν πράξη τά λόγια τοῦ Χριστοῦ καί ὄχι μόνο νά τά γράφουμε ἤ νά τά διαβάζουμε.

Ἄς τούς κοιτάξουμε ὅλοι μας καί ἄς προσπαθήσουμε νά τούς βοηθήσουμε, ὁ καθένας ὅπως μπορεῖ, γιά νά φέρουμε στήν ἐπιφάνεια αὐτή τή σύγχρονη γενοκτονία πού συμβαίνει μπροστά στά μάτια μας, ἀλλά πού γιά διάφορους λόγους τά δικά μας μέσα ἐνημέρωσης στήν Κύπρο καί στήν Ἑλλάδα κρύβουν ἀπό τόν κόσμο.

....

Ποιοί εἶναι λοιπόν αὐτοί οἱ Ρωμιοί τῆς Συρίας καί τοῦ Λιβάνου πού τόσοι λίγοι ἀπό ἐμᾶς γνωρίζουμε τήν ὕπαρξη; Κατ᾽ ἀρχήν σέ ἀντίθεση μέ αὐτούς πού νομίζουν ὅτι Ἕλληνες εἶναι αὐτοί πού ζοῦν μόνο μέσα στά σύνορα τοῦ Ἑλλαδικοῦ Κράτους, θά πρέπει νά γνωρίζουμε ὅλοι μας ὅτι ὁ Ἑλληνισμός ἀνθοῦσε πολύ πιό πέρα ἀπό τά σύγχρονα σύνορα τῆς Ἑλλάδας. Αὐτοί οἱ Ρωμιοί πού ἀνήκουν στό Ἑλληνορθόδοξο Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας εἶναι κοινότητα μέ μακρά ἑλληνική κληρονομιά πού χρονολογεῖται ἀπό τήν ἵδρυση τῆς Ἀντιοχείας τό 323 π.Χ. ἀπό τόν Σέλευκο Νικάτορα καί ἀπό τήν περίοδο τῆς κατάκτησης τῆς Ἀσίας ἀπό τόν Μέγα Ἀλέξανδρο. Οἱ Ρωμιοί τῆς Συρίας καί τοῦ Λιβάνου εἶναι Ἕλληνες τῆς

Ἀντιοχείας καί ἡ πλειοψηφία ἀπό αὐτούς κατάγονται ἀπό Ἕλληνες Μακεδόνες ἐποίκους καί Ἕλληνες τῆς βυζαντινῆς περιόδου.

Ἡ Συρία ἀρχικά ἦταν πολύ μεγαλύτερη ἀπό ὅτι εἶναι σήμερα καί ὀνομαζόταν Μεγάλη Συρία. Ἡ Μεγάλη Συρία συμπεριλάμβανε, ἐκτός ἀπό τό Λίβανο, καί τήν ἐπαρχία τῆς Ἀλεξανδρέττας. Καθώς ἡ ἐπαρχία τῆς Ἀλεξανδρέττας ἦταν τότε μέρος τῆς Συρίας, οἱ Ἕλληνες δέν ὑπόκειντο στήν ἀνταλλαγή πληθυσμῶν τοῦ 1923. Ὅταν ἡ ἐπαρχία τῆς Ἀλεξανδρέττας προσαρτήθηκε ἀπό τήν Τουρκία τό 1939, δεκάδες χιλιάδες Ἕλληνες τῆς Ἀντιοχείας μετανάστευσαν πρός τή Συρία καί τό Λίβανο. Ἐκεῖ, βρῆκαν ἄλλους Ρωμιούς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀντιοχείας πού ζοῦσαν στήν περιοχή ἀπό τά πανάρχαια χρόνια, πού ὅμως εἶχαν χάσει τήν ἑλληνική γλώσσα καί μιλοῦσαν πλέον μόνον ἀραβικά. Καί ἀφοῦ τ᾽ ἀραβικά εἶναι σήμερα ἡ κοινή γλώσσα τῆς Λεβαντίνης ἡ μεγάλη πλειοψηφία τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἀντιοχείας ἔγιναν μιά ἀραβόφωνη χριστιανική κοινότητα ἄν καί μερικοί μιλοῦν ἀκόμη καί Ἑλληνικά ἀλλά καί Τουρκικά.

Τί γίνεται ὅμως μέ τό Ἑλληνορθόδοξο Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας καί πῶς ἐπέδρασε πάνω στούς Ρωμιούς τῆς περιοχῆς κατά τήν πρόσφατη ἱστορία; Κατ' ἀρχήν θά πρέπει νά γνωρίζουμε ὅτι μέχρι τό 1897 ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας ἦταν Ἕλληνας στήν καταγωγή καί ἑλληνόφωνος. Μέ τή μεσολάβηση ὅμως τῆς Ρωσίας, ἡ ὁποία ἤθελε νά ἔχει μιά μεγαλύτερη ἐπίδραση στή Μέση Ἀνατολή, ὁ Ἕλληνας Πατριάρχης (πού ἦταν Κύπριος στήν καταγωγή) ἀναγκάστηκε νά παραιτηθεῖ καί στή θέση του ἐκλέχτηκε ἀραβόφωνος Πατριάρχης.

Τήν περίοδο ἐκείνη ἦταν σέ ἔξαρση καί ὁ ἀραβικός ἐθνικισμός ὁ ὁποῖος φυσικά ὡς ἰδέα εἰσήχθη ἀπό τήν Εὐρώπη. Ὅταν ἡ Συρία ἔγινε ἀνεξάρτητη χώρα, οἱ ἑκάστοτε κυβερνήσεις καί κυρίως τό Ἀραβικό Σοσιαλιστικό Κόμμα Μπάαθ πού κυβερνάει τή χώρα ἀπό τό 1963, ἔθεσαν τόν ἐθνικισμό καί τόν παναραβισμό ὡς προτεραιότητα γιά τήν ἑνότητα τῆς χώρας.

Ἡ παρουσία, ὅμως, τῶν Ρωμιῶν καί τοῦ Ἑλληνορθόδοξου Πατριαρχείου στή Δαμασκό (τό ὁποῖο εἶχε μετοικήσει ἐδῶ καί αἰῶνες ἀπό τήν Ἀντιοχεία) ἀποτελοῦσε μιά ἀνωμαλία μέσα στό δόγμα τοῦ παναραβισμοῦ, ἀφοῦ οἱ μουσουλμάνοι πού ταύτισαν τόν ἀραβισμό μέ τό Ἰσλάμ, τούς θεωροῦσαν ὡς ξένο στοιχεῖο. Ἔτσι, τό Κόμμα Μπάαθ πού κυβερνάει τή Συρία προθυμοποιήθηκε νά προστατέψει τούς Ρωμιούς ἀπό τούς μουσουλμάνους, μέ ἀντάλλαγμα νά ἀσπασθοῦν τόν παναραβισμό. Καί ποιός ἦταν ὁ καλύτερος τρόπος γιά νά ἐπιτευχθεῖ αὐτός ὁ στόχος; Ἡ συνεργασία τοῦ Κόμματος Μπάαθ μέ τόν Ἑλληνορθόδοξο Πατριάρχη Ἀντιοχείας φυσικά! Ἔτσι, ἐδῶ καί δεκαετίες βλέπουμε τό Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας νά ἀσπάζεται τόν παναραβισμό καί νά πρωθεῖ τήν ἰδέα στούς Ρωμιούς ὅτι δέν εἶναι Ἕλληνες στήν καταγωγή, ἀλλά Ἄραβες.

Ἡ προπαγάνδα αὐτή τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας ἦταν πολύπλευρη, ἀφοῦ ἵδρυσε στό Λίβανο τή Θεολογική Σχολή τοῦ Μπαλαμάντ ἀπό ὅπου ἀποφοίτησαν ἱερεῖς καί ἱεράρχες οἱ ὁποῖοι προωθοῦσαν τόν ἀραβισμό στούς πιστούς, στίς ἐνορίες καί στίς ἐπισκοπές τους. Μάλιστα πολλοί Ρωμιοί διανοούμε-

νοι συμμετεῖχαν ἐνεργά στήν προώθηση τοῦ ἀραβισμοῦ ἀνάμεσα στήν κοινότητα τῶν Ρωμιῶν μέ ἀντάλλαγμα τήν κυβερνητική εὔνοια ἀπό τή Δαμασκό. Μάλιστα στό Λίβανο δημιουργήθηκε ἀνάμεσα στούς Ρωμιούς καί ἕνα κόμμα μέ τό ὄνομα Συριακό Σοσιαλιστικό Ἐθνικιστικό Κόμμα τό ὁποῖο εἶχε ὡς στόχο τήν ἕνωση τοῦ Λιβάνου μέ τή Συρία πού φυσικά πῆρε σῶμα καί ὀστᾶ ἀπό τήν Κυβέρνηση τῆς Συρίας μέ τήν εὐλογία τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας.

Σέ συνεργασία μέ τούς προέδρους τῆς Συρίας, ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας, ὁ σημερινός καί οἱ προκάτοχοί του, ἔπαιξαν ἕνα βρώμικο παιχνίδι ἐνάντια στούς Ρωμιούς τῆς Συρίας καί τοῦ Λιβάνου ξεπουλώντας τήν ἑλληνική ἐθνική τους συνείδηση καί προσπαθώντας νά τούς πείσει ὅτι εἶναι Ἄραβες. Καί ἐπειδή ἡ προπαγάνδα τοῦ ἀραβισμοῦ ἦταν μεθοδευμένη καί μαζική, φαινομενικά, φαίνεται ἐκ τῶν πραγμάτων ὅτι τά κατάφερε σέ ἕνα πολύ μεγάλο βαθμό, τουλάχιστον στή Συρία. Ἔτσι, ἐδῶ καί πολλές δεκαετίες οἱ Ρωμιοί τῆς Συρίας καί τοῦ Λιβάνου ἀποκόπησαν καί ἀπομονώθηκαν ἀπό τούς ὑπόλοιπους Ἕλληνες συστηματικά καί στοχευμένα ἀπό τό ἴδιο τους τό Πατριαρχεῖο μέ στόχο νά τούς ἀραβοποιήσει.

Τό Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας γιά δεκαετίες τώρα προπαγάνδιζε στό ποίμνιό του ὅτι ἦταν Ἄραβες. Καί μπορεῖ ὅλα νά φαίνονταν μιά χαρά καί ὅτι ἡ συνεργασία τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας μέ τό Κόμμα Μπάαθ νά εἶχε φέρει τά ποθούμενα ἀποτελέσματα, ὅμως οἱ μουσουλμάνοι δέν πίστεψαν ποτέ ὅτι οἱ Ρωμιοί ἦταν πραγματικά Ἄραβες ἀφοῦ τούς μισοῦσαν καί ἤθελαν νά τούς ἐξοντώσουν ἀπό τή χώρα.

Μέχρι καί πρίν ἕνα χρόνο ἔβρισκαν ἐμπόδιο τήν Κυβέρνηση Ἄσαντ καί τό Κόμμα Μπάαθ στήν ἐξολόθρευση τῶν Ρωμιῶν μέ ἀντάλλαγμα τήν ὑποστήριξή τους. Νά, ὅμως πού σήμερα τό καθεστώς Ἄσαντ ἔχει χάσει τόν ἔλεγχο τῆς χώρας καί ἀπειλεῖται μέ κατάρρευση. Οἱ μουσουλμάνοι ἔχουν βγάλει τό μένος τους πάνω στούς Ρωμιούς καί τούς Ἀλεβίτες, οἱ ὁποῖοι ὑποστήριζαν τό κοσμικό καθεστώς τοῦ Ἄσαντ. Καθημερινά οἱ Ρωμιοί ὁμόθρησκοί μας ἐξοντώνονται ἀπό τούς μουσουλμάνους, ἐνῶ ὁ παναραβισμός τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας τό μόνο πού φαίνεται ὅτι κατάφερε τελικά εἶναι νά ἀπομονώσει τό ποίμνιό του ἀπό τόν ὑπόλοιπο ἑλληνισμό καί νά τό ὁδηγήσει σάν σφαχτάρι στούς Μουσουλμάνους.

Μέσα σέ ἕνα χρόνο ὅπου ὁ Ἄσαντ ἔχασε τόν ἔλεγχο τῆς Συρίας, ἔχασε ταυτόχρονα καί τό Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας τόν ἔλεγχο πάνω στούς πιστούς του. Ὁ ἀραβισμός εἶναι πλέον μιά μικρή ἰδέα, ἀλλά μετά ἀπό αὐτό, ἦρθε στήν ἐπιφάνεια καί μιά ἀπρόσμενη ἀλήθεια.

Καί ἡ ἀλήθεια αὐτή εἶναι ὅτι παρ᾽ ὅλες τίς κοινές προσπάθειες Ἄσαντ καί Ἐκκλησίας, ἡ μάζα τῶν Ρωμιῶν δέν ταυτίστηκε μέ τόν ἀραβισμό, πρῶτα - πρῶτα ἐπειδή ἡ λέξη Ρουμ πού σημαίνει Ρωμιός στ᾽ ἀραβικά, εἶναι συνώνυμη μέ τή λέξη Ἕλληνας, καί δεύτερον, ἐπειδή ὁ ἀραβισμός εἶναι στενά συνδεδεμένος μέ τή θρησκεία τοῦ Ἰσλάμ.

Σήμερα πού τό Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας δέν μπορεῖ πλέον νά τούς ἐλέγξει, οἱ Ρωμιοί τῆς Συρίας, ἀλλά πρωτίστως αὐτοί τοῦ Λιβάνου,

προσπαθοῦν νά ξαναπάρουν πίσω τίς ἑλληνικές τους ρίζες, δημιουργώντας κοινοποιήσεις μέ στόχο νά ἀποβάλλουν ἀπό πάνω τους τόσα χρόνια ἀραβικῆς προπαγάνδας καί νά ἐνσωματωθοῦν πνευματικά μέ τούς Ἕλληνες τῆς Ἑλλάδος καί τῆς Κύπρου.

Στό Λίβανο προσπαθοῦν νά δημιουργήσουν ἕνα Ἑλληνορθόδοξο Κόμμα, μέ στόχο τήν διδασκαλία τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας καί ἑλληνικῆς ταυτότητας τῶν Ρωμιῶν, μέ προσπάθεια θά ἀναβιώσουν τήν Ἑλληνική γλώσσα.

Ἔγραψαν γιά βοήθεια πρός αὐτή τήν κατεύθυνση σέ δύο ἑλληνικά κόμματα, ἀλλά δέν πῆραν καμία ἀπάντηση.

Ἐμεῖς σάν Ἕλληνες ὀφείλουμε νά τούς βοηθήσουμε ὅσο μποροῦμε πρῶτα-πρῶτα γιά νά μήν σφαγιαστοῦν ὅλοι τους ἀπό τούς μουσουλμάνους, καί δεύτερον γιά νά πάρουν πίσω τήν ἑλληνική τους ταυτότητα.

*(Αὐτό τό ἄρθρο γράφτηκε ἀπό NOCTOC πηγή: pentapostagma)*

# ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΟΜΙΛΙΩΝ
## ΑΡΧΙΜ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ ΜΟΥΛΑΤΣΙΩΤΗ

Ὁ Γέροντας Νεκτάριος Μουλατσιώτης ξεκίνησε τίς ἀπογευματινές ὁμιλίες του γιά νέους καί μεγάλους στόν Ἱερό Ναό

**ΑΓΙΑΣ ΜΑΡΙΝΑΣ ΗΛΙΟΥΠΟΛΕΩΣ ΑΘΗΝΩΝ**

*(ὁδός Διγενή 20 & Ἀλεξάνδρου Παναγούλη, Ἄνω Ἡλιούπολη)*

***τηλ. Ἱεροῦ Ναοῦ: 210 - 97.11.531***

σύμφωνα μέ τό ἀκόλουθο Πρόγραμμα:

Ὁμιλία 1η: **ΚΥΡΙΑΚΗ 25 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2012** & ὥρα **5:30** ἀπογευματινή.

Ὁμιλία 2η: **ΚΥΡΙΑΚΗ 9 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2012** & ὥρα **5:00** ἀπογευματινή.

Ὁμιλία 3η: **ΚΥΡΙΑΚΗ 23 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2012** & ὥρα **4:30** ἀπογευματινή.

Ὁμιλία 4η: **ΚΥΡΙΑΚΗ 13 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2013** & ὥρα **4:30** ἀπογευματινή.

# π. Σωτήρης ΧΑΝΤΑΝΤ

## Ὁ Ἑλληνορθόδοξος ἱερέας πού βρῆκε μαρτυρικό θάνατο ἀπό ἰσλαμιστές ἀντάρτες στή Συρία.

Σήμερα ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας πρόσθεσε ἀκόμη ἕνα μάρτυρα στήν ἀγκαλιά τοῦ Χριστοῦ μας. Πρόκειται γιά τόν Ἑλληνορθόδοξο ἱερέα Σωτήρη (Φάντι) Χαντάντ ὁ ὁποῖος ὑπηρετοῦσε στόν Ἱερό Ναό τοῦ Προφήτη Ἠλία στή μικρή πόλη Κανάτα μέ 15.000 κατοίκους, 20 χιλιόμετρα ἔξω ἀπό τή Δαμασκό. Ὁ μάρτυρας ἱερέας βρέθηκε στραγγαλισμένος καί μέ τά μάτια του βγαλμένα, ἐνῶ τό σῶμα του ἦταν γεμάτο ἀπό μώλωπες πού δημιουργήθηκαν ἀπό τά φρικτά βασανιστήρια πού πέρασε.

Τό μαρτύριο τοῦ 43χρονου ἱερέα Σωτηρίου Χαντάντ ἄρχισε στίς 19 Ὀκτωβρίου ὅταν ἀπήχθη ἀπό ἰσλαμιστές ἀντάρτες καθώς πῆγε γιά νά

*Ὁ μάρτυρας ἱερέας βρέθηκε στραγγαλισμένος καί μέ τά μάτια του βγαλμένα, ἐνῶ τό σῶμα του ἦταν γεμάτο ἀπό μώλωπες πού δημιουργήθηκαν ἀπό τά φρικτά βασανιστήρια πού πέρασε.*

τούς συναντήσει καί νά διαπραγματευθεῖ τήν ἀπελευθέρωση ἑνός χριστιανοῦ γιατροῦ τῆς ἐνορίας του πού εἶχαν ἀπαγάγει ἀπό πρίν. Οἱ ἀπαγωγεῖς ζητοῦσαν 50 ἑκατομμύρια συριακές λίρες (660 χιλιάδες δολάρια) λύτρα γιά τήν ἀπελευθέρωση τοῦ γιατροῦ. Ὁ πάτερ Σωτήρης κατάφερε νά μειώσει τό ποσό περίπου στά μισά ($350.000) ἀπό αὐτά πού ζητοῦσαν ἀρχικά. Τήν περασμένη Παρασκευή πῆγε μαζί μέ τόν πεθερό τοῦ γιατροῦ γιά νά τούς δώσει τά λεφτά καί νά ἀπελευθερώσει τόν ὅμηρο. Ἀντί αὐτοῦ, οἱ ἰσλαμιστές ἀντάρτες τους ἀπήγαγαν καί

αὐτούς.

Οἱ ἀπαγωγεῖς ζητοῦσαν τώρα 750 ἑκατομμύρια λίρες Συρίας γιά νά ἀπελευθερώσουν καί τούς τρεῖς. Τέτοιο μεγάλο ποσό χρημάτων δέν μποροῦσε νά βρεθεῖ πουθενά, καί ἔτσι σήμερα τό πρωΐ βρέθηκε ἡ σορός τοῦ ἱερέα στήν Ἐθνική Ὁδό μεταξύ Δαμασκοῦ καί Κανάτα.

Ὁ πάτερ Σωτήρης Χαντάντ γεννήθηκε στήν πόλη τῆς Κανάτα στίς 2 τοῦ Φλεβάρη τοῦ 1969 ἀπό εὐλαβεῖς Χριστιανούς γονεῖς. Μετά τήν ἀπόκτηση τοῦ ἀπολυτηρίου δευτεροβάθμιας ἐκπαίδευσης, σπούδασε στή Θεολογική Σχολή Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός στό Μπαλαμάντ τοῦ Λιβάνου, ἀπό ὅπου καί ἀποφοίτησε τό 1994. Παντρεύτηκε καί χειροτονήθηκε διάκονος στόν Καθεδρικό Ναό τῆς Παναγίας στή Δαμασκό κατά τή διάρκεια τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ὀνομαστικῆς ἑορτῆς τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχη Ἰγνατίου Χαζίμ IV.

Στίς 14 Ἰουλίου τοῦ 1995 χειροτονήθηκε ἱερέας καί ἐστάλη νά ὑπηρετήσει τήν ἐνορία τοῦ Προφήτη Ἠλία στή γενέτειρά του Κανάτα. Ὁ πατήρ Σωτήρης ὑπηρετοῦσε μέ ζῆλο τήν ἐνορία του καί συμμετεῖχε στήν ἵδρυση τοῦ Ὀρθόδοξου Κατηχητικοῦ Σχολείου τῆς πόλης μαζί μέ ἄλλους εὐσεβεῖς πιστούς τῆς ἐνορίας.

Σήμερα βρίσκεται μαζί μέ τούς ἀγγέλους. Αἰωνία του ἡ μνήμη.

Νοστος,
Πηγή: www.anavaseis.blogspot.

# Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Ἰωάννης τοῦ Ἀγρινίου

## Ο ΒΡΑΧΩΡΙΤΗΣ

### ὁ πρώην Δερβίσης τῆς Κόνιτσας.

Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς τοῦ Χριστοῦ Ἰωάννης γεννήθηκε στήν κωμόπολη Κόνιτσα τῆς Ἠπείρου ἀπό Τούρκους γονεῖς, μωαμεθανός στό θρήσκευμα. Ὁ πατέρας του μάλιστα ἀπολάμβανε μεγάλες τιμές ἀπό τούς μουσουλμάνους τῆς ἐπαρχίας του, ἐπειδή ἦταν δερβίσης καί σεΐχης κατά τό ἀξίωμα.

Ὅταν ὁ Χασάν -αὐτό ἦταν τό τούρκικο ὄνομά του- ἔγινε εἴκοσι ἐτῶν, ἐγκατέλειψε τήν γενέτειρά του, Κόνιτσα, καί πῆγε στήν πρωτεύουσα τῆς Ἠπείρου, τά Ἰωάννινα. Ἐκεῖ ἀπολάμβανε μεγάλες τιμές καί σεβασμό ἀπό ὅλους τούς μουσουλμάνους, διότι ὁ σεΐχης πατέρας του τόν συγκαταρίθμησε στό βδελυρό ἐκεῖνο τάγμα τῶν δερβίσηδων. Ἀφοῦ ἔμεινε στά Ἰωάννινα ἀρκετό καιρό, ἔπειτα ἔφυγε ἀπό ἐκεῖ καί διά μέσου τῆς Ἄρτας ἔφθασε στήν κωμόπολη τῆς Αἰτωλίας, Ἀγρίνιο, πού κοινῶς λεγόταν Βραχώριο, ὅπου κατοίκησε στό ἐπίσημο οἴκημα τῶν ἀφεντάδων, τό λεγόμενο Μουσελίμ σαράι.

Τότε ἐξουσίαζε ὅλη τήν Αἰτωλία καί Ἀκαρνανία ὁ Γιουσούφ Ἀράπης, ὁ τρομερός καπετάνιος τοῦ Ἀλῆ πασᾶ, πού ἀργότερα πέθανε στό Βεράτι τῆς Ἀλβανίας. Αὐτός, ἐπειδή γνώριζε τόν πατέρα τοῦ νέου καί τόν σεβόταν πολύ ὡς σεΐχη καί ἀρχηγό τῆς θρησκείας του, τόν δέχθηκε μέ πολλή ἀγάπη καί τοῦ ἔδωσε μεγάλες τιμές ὀνομάζοντάς τον δικό του δερβίση. Ἔμεινε λοιπόν ὁ Χασάν κοντά του ἀρκετό καιρό καί ὁ Γιουσούφ τόν ἔστελνε σέ διάφορες ὑπηρεσίες, διότι συνέπεσε κατ᾽ ἐκεῖνο τό ἔτος ὁ πόλεμος στά Ἑπτάνησα μεταξύ Τούρκων καί τῶν Ρώσων. Μάλιστα ἀντικρύ τῆς νήσου Λευκάδος, πολύ κοντά στήν Ἁγία Μαύρα ἔλαβε χώρα μιά μάχη μεταξύ τῶν ἀντιπάλων στρατευμάτων, κατά

τήν ὁποία ἔπεσαν νεκροί πάνω ἀπό ἑκατόν πενήντα Τοῦρκοι καί μόνο τρεῖς δικοί μας, πού πολεμοῦσαν στό πλευρό τῶν Ρώσων. Ἀρχιστράτηγος τῶν Τούρκων ἦταν ὁ προαναφερθείς Γιουσούφ.

Ὁ μακάριος λοιπόν Χασάν, ἄν καί ζοῦσε μέσα στούς ἀσεβεῖς καί στό σκοτάδι τῆς πλάνης, εἶχε ἐν τούτοις τό χριστιανικό πολίτευμα ἔμφυτο: προτιμοῦσε π.χ. νά τρώει τά νηστήσιμα φαγητά τῶν χριστιανῶν καί ἀγαποῦσε τήν ἐνάρετη χριστιανική ζωή. Πρόσεχε ὅμως νά μήν τόν ἀντιληφθοῦν οἱ ὁμοεθνεῖς του καί περιπέσει σέ κίνδυνο. Μετά τήν παρέλευση διετίας ἀπό τήν ἐγκατάστασή του στό Βραχώρι (Ἀγρίνιο) συνέπεσε νά γίνει ἡ ἀλλαγή τῶν τουρκικῶν ἀρχῶν τῆς Αἰτωλίας καί Ἀκαρνανίας. Ἔτσι ὁ Γιουσούφ ἔφυγε γιά τά Ἰωάννινα καί ἀντί γι᾽ αὐτόν ἔλαβε τήν ἐξουσία στήν Αἰτωλοακαρνανία ὁ Σουλεϊμάν Μπέης, Βρυώνης τό ἐπίθετο. Αὐτός ὅμως οὔτε μέ τόν διάδοχο τῆς ἐξουσίας Σουλεϊμάν Βρυώνη πῆγε, οὔτε τόν ἀφέντη του Γιουσούφ ἀκολούθησε. Ἔμεινε στήν ἐπαρχία τῆς Αἰτωλίας, ἀλλά περιφερόταν ντυμένος μέ χριστιανικά ἐνδύματα, τό δέ κιουλάχι του καί τά λευκοπράσινα πού φοροῦσε πρίν σάν δερβίσης, τά ἔβγαλε, τά πέταξε καί τά κατεφρόνησε. Συναναστρεφόταν μέ τούς Χριστιανούς καπεταναίους τοῦ γένους καί χριστιάνιζε σέ ὅλα, μόνο πού ἐστερεῖτο τό Ἅγιο Βάπτισμα. Ποθοῦσε πρό πολλοῦ νά τό ἀξιωθεῖ στά μέρη αὐτά, μά δέν κατέστη δυνατόν νά τό ἀπολαύσει, ἐπειδή οἱ Χριστιανοί ἐφοβοῦντο τήν βάρβαρη τουρκική ἐξουσία, μή τυχόν, ἄν γινόταν γνωστό, περιπέσουν σέ μεγάλο κίνδυνο.

Ἔτσι λοιπόν πῆγε στήν νῆσο Ἰθάκη, ὅπου ἀναγεννήθηκε διά τοῦ Θείου Βαπτίσματος καί ἔλαβε τό χριστιανικό ὄνομα Ἰωάννης. Ἀφοῦ κατηχήθηκε καί διδάχθηκε ἐπαρκῶς ἀπό τόν πνευματικό του τόν λόγο τοῦ Θεοῦ καί τήν ὀρθόδοξο πολιτεία, ἐπανῆλθε στό Ξηρόμερο. Ἐγκαταστάθηκε στό χωριό Μαχαλᾶς, ὅπου μπῆκε στή δούλεψη τοῦ μεγάλου προεστοῦ Πάνου Γαλάνη ἤ Μεγαπάνου, πού ἦταν ἕνας ἀπό τούς σπουδαιότερους προύχοντες τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος. Στό ἴδιο χωριό νυμφεύθηκε, μά πάντα φυλαγόταν καί ἀπέφευγε τούς ἀγαρηνούς· ὅθεν καί τόν περισσότερο καιρό παρέμενε κρυπτόμενος ἀσκῶντας τό ἐπάγγελμα τοῦ ἀγροφύλακα κι ἔτσι σπανίως ἐμφανιζόταν στό χωριό. Πήγαινε μόνο νά λειτουργηθεῖ καί νά κοινωνήσει.

Κατά τό ἔτος 1813 ὁ σεΐχης πατέρας του ἀπό τήν Κόνιτσα ἔμαθε ὅτι ὁ γυιός του ἀπαρνήθηκε τήν θρησκεία τους καί γι᾽ αὐτό ἔπεσε

σέ ἀπαρηγόρητο θρῆνο μά καί λυσσαλέα ὀργή. Στέλνει λοιπόν δύο δερβίσηδες τοῦ τάγματός του νά τόν βροῦν καί νά προσπαθήσουν μέ ταξίματα, μέ ὑποσχέσεις καί μέ κάθε ἄλλο τρόπο νά τόν ἀπομακρύνουν ἀπό τήν χριστιανική πίστη καί νά τόν ξαναφέρουν στήν πλάνη τους.

Οἱ δερβίσηδες ἔμαθαν ποῦ βρισκόταν καί πῆγαν στόν σπίτι του. Αὐτός ὅμως δέν θέλησε νά τούς δεῖ καθόλου, οὔτε ν᾽ ἀκούσει τίς μυθολογίες καί τίς φλυαρίες τους· ἀπέστρεψε τό πρόσωπό του ἀπ᾽ αὐτούς «καί ἐπί καθέδραν λοιμῶν οὐκ ἐκάθισεν» κατά τόν προφήτη Δαβίδ *(Ψαλμ. 1,1)*. Ὅθεν οἱ δερβίσηδες καταντροπιασμένοι ἀπ᾽ αὐτή τήν καταφρόνηση ἔφυγαν ἄπρακτοι.

Ἀλλά τί σοφίστηκε μετά ἀπ᾽ αὐτά ὁ μισόκαλος διάβολος γιά νά κατασπαράξει, ὅπως πίστευε τό πρόβατο τοῦ Χριστοῦ «ὡς λέων ὠρυόμενος»; Παρακινεῖ ἕνα φανατικό μουσουλμάνο, πού ἦταν ὑδρονόμος στό χωριό τοῦ Μαχαλᾶ, νά διαβάλει καί κατηγορήσει στόν μουσελίμη τοῦ Βραχωρίου τόν Ἰωάννη, πώς ἔγινε χριστιανός, ἐνῶ πρωτύτερα ἦταν Τοῦρκος καί μάλιστα γυιός τοῦ περίφημου σεΐχη καί δερβίση τῆς Κόνιτσας. Πράγματι, χωρίς καθόλου νά καθυστερήσει ὁ διαβολεύς ὑδρονόμος μέ ἔγγραφη ἀναφορά του γνωστοποιεῖ τό γεγονός στόν μουσελίμη Ἐλμάζαγα Μπόνο τόν ἐκ Τεπελενίου, προσθέτοντας μάλιστα ὁ σατανοκίνητος πλῆθος διαβολές, γιά νά τόν ἐξερεθίσει περισσότερο.

Ὁ μουσελίμης, μόλις διάβασε τήν καταγγελία, φούντωσε ἀπό μεγάλο θυμό. Καλεῖ λοιπόν τόν κριτή καί τόν νομοκράτορα μουφτή, πού ἔχουν οἱ μουσουλμάνοι, καί τούς ἀνακοινώνει τά καθέκαστα. Ἀμέσως στέλνουν στρατιῶτες γιά νά συλλάβουν τόν Ἰωάννη. Αὐτοί τόν βρῆκαν, τόν ἔδεσαν χωρίς ἀναβολή καί τόν ἔφεραν δέσμιο στό κριτήριο. Τότε ὁ μουσελίμης τόν ρώτησε τό γένος, τήν πατρίδα, τό ὄνομα καί τήν θρησκεία του. Ὁ νέος σέ ὅλα ἀποκρίθηκε μ᾽ ἕνα λόγο:

- Εἶμαι χριστιανός καί ὀνομάζομαι Ἰωάννης.

- Δέν εἶσαι σύ, τοῦ ἀποκρίθηκε ὀργισμένος ὁ μουσελίμης, ὁ δερβίσης, ὁ γυιός τοῦ σεΐχη τῆς Κόνιτσας;

- Ναί, ἐγώ εἶμαι· μά τώρα εἶμαι χριστιανός καί χριστιανός θέλω ν᾽ ἀποθάνω!

- Γελάστηκες ἀπό τήν γυναίκα, τοῦ λέει ὁ μουσελίμης, κι ἄλλαξες τήν πίστη σου. Ἔλα λοιπόν τώρα στά συγκαλά σου καί ὁμολόγησε μέ παρρησία τήν παλιά σου πίστη τήν ἀληθινή καί νά δεῖς τότε, πόσο θά τιμηθεῖς ἀπό λόγου μου· διαφορετικά θά πεθάνεις μέ φοβερά βασανιστήρια!

- Μήν ἐλπίζεις, ἀγᾶ μου, πώς θά βρεθῶ τόσο ἀνόητος καί μωρός, ὥστε ν᾽ ἀφήσω τήν ἁγία πίστη τῶν χριστιανῶν καί νά τυφλωθῶ τόσο, ὥστε νά ἔλθω πάλι στόν βόρβορο τοῦ μωαμεθανισμοῦ. Ποτέ, ποτέ! μή γένοιτο νά συμβεῖ σέ μένα τέτοιο κακό.

Τότε πιά ὁ μουσελίμης καί οἱ περί αὐτόν θαύμασαν τήν παρρησία τοῦ Μάρτυρος καί ντροπιασμένοι δέν θέλησαν νά ἐπεκταθοῦν σέ περαιτέρω λογομαχίες. Διέταξε λοιπόν ὁ μουσελίμης νά τόν δέσουν εὐθύς, νά τόν ρίξουν στήν φυλακή κι ἐκεῖ μέσα νά τόν βασανίσουν μέ πάνδεινα καί σκληρότατα κολαστήρια, σάν νά ντρεπόταν τάχα νά τόν τιμωρήσει στά φανερά.

Ἔτσι δέσμιο τόν παρέλαβαν οἱ ὑπηρέτες, τοῦ κρέμασαν στόν τράχηλο μιά πολύ βαριά ἁλυσίδα καί τοῦ ἔσφιξαν τά πόδια στό τιμωρητικό ξύλο. Ἀφήνω τώρα νά φαντασθεῖτε, χριστιανοί, τί ὑπέφερε ὁ εὐλογημένος Ἰωάννης ἐκεῖ στή φυλακή ἀπ᾽ αὐτούς τούς μεταμορφωμένους διαβόλους: Δεσμά πικρότατα, ραπίσματα, ραβδισμούς ἀνυπόφορους, κολαφισμούς μέ χέρια καί πόδια καί ὅσα ἄλλα τούς δίδαξε ὁ πατέρας τους ὁ σατανᾶς!... Ὁ Ἅγιος μάρτυς τοῦ Χριστοῦ τά ὑπέμεινε ὅλα μέ ἀνδρεία εὐχαριστῶντας τόν Θεό καί ψιθυρίζοντας ἀδιαλείπτως: «Ὁ Θεός, βοήθησόν μοι».

Ὅταν ὁ μουσελίμης πληροφορήθηκε τήν γενναιότητα καί τήν ἀμετάθετη γνώμη τοῦ Μάρτυρος, φοβήθηκε νά τόν καλέσει σέ δεύ-

τερη ἀνάκριση, μή τυχόν ντροπιασθεῖ περισσότερο. Γι᾽ αὐτό συγκάλεσε σέ συμβούλιο τούς οὐλεμάδες, δηλαδή τούς σοφούς τοῦ γένους του, καί ἀποφάσισαν ὅτι «ὁ ἄνθρωπος αὐτός δέν ἐπιτρέπεται νά ζεῖ, ἐπειδή ἔγινε ἐξωμώτης καί ἀρνητής τῆς θρησκείας του». Ἔτσι διατάχθηκε ἡ διά ξίφους ἀποκεφάλισή του.

Τόν παρέλαβαν λοιπόν δέσμιο καθώς ἦταν οἱ δήμιοι μαζί μέ τόν ἀρχιφύλακα, καί τόν ἔφεραν στόν τόπο τῆς καταδίκης, σ᾽ ἕνα πλάτανο πού βρισκόταν στό μέσο τῆς λεωφόρου. Ἐκεῖ ὁ Μάρτυς ζήτησε νά τοῦ λύσουν τά χέρια λίγο γιά νά κάνει τό σημεῖο τοῦ τιμίου Σταυροῦ, μά οἱ καταραμένοι ἀγαρηνοί δέν τοῦ ἐπέτρεψαν. Τότε ἐκεῖνος ἀναφώνησε, καθώς ὁ πιστός ληστής τοῦ Εὐαγγελίου, «μνήσθητί μου Κύριε, ὅταν ἔλθης ἐν τῇ βασιλείᾳ σου», ἔκλινε τήν κεφαλή καί δέχθηκε τόν διά ξίφους θάνατο κατά τήν 23 τοῦ μηνός Σεπτεμβρίου, ὁπότε ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει τήν ὑπό τῆς μητρός του, Ἐλισάβετ, σύλληψη τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, τοῦ ὁποίου αὐτός ὁ μακάριος Ἰωάννης ἔφερε τό ὄνομα· ἦταν ἡμέρα Τετάρτη τοῦ σωτηρίου ἔτους 1814.

Κανείς χριστιανός δέν τολμοῦσε νά πλησιάσει τό τίμιο σῶμα του, ἐπειδή εἶχε δοθεῖ προσταγή νά μείνει ἐξάπαντος ἄταφο καί νά γίνει τροφή τῶν σκυλιῶν. Οἱ δήμιοι λοιπόν τό ἔσυραν μαζί μέ τήν τιμία του κεφαλή καί τό ἔρριξαν σ᾽ ἕνα ρυάκι ὄχι μακριά ἀπό τήν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Μέ τήν μεσολάβηση ὅμως κάποιων φιλοχρίστων ἐπέτρεψε ὁ μουσελίμης νά μεταφερθεῖ χωρίς τιμές σέ οὐδέτερο τόπο μέ τήν δικαιολογία ὅτι τάχα οὔτε χριστιανός οὔτε Τοῦρκος ἦταν ὁ Μάρτυς. Οἱ χριστιανοί ὅμως ἀπό εὐλάβεια ἄνοιξαν κρυφά σέ κάποιον ἀγρό ἕναν λάκκο κι ἔθαψαν εὐλαβικά τό μαρτυρικό λείψανο τοῦ Ἁγίου μαζί μέ τήν τιμία του κεφαλή. Αὐτόν τόν ἀγρό ἀπό τότε οἱ Βραχωρίτες τόν τιμοῦν καί τόν σέβονται.

Τά λείψανα τοῦ Ἁγίου παρέμειναν ἐδῶ γιά πολλά χρόνια. Ἐπί ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Προυσιωτίσσης Κυρίλλου

Καστανοφύλλη, τοῦ εὐλαβεστάτου καί λογιωτάτου συνεργάτου τοῦ ὁσίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου, μεταφέρθησαν καί τοποθετήθησαν σέ κρύπτη τῆς ὡς ἄνω Ἱερᾶς Μονῆς. Κατά τό ἔτος 1974 ἐπί ἡγουμένου Γρηγορίου τοῦ ἐκ Πάτμου ἀνακαλύφθησαν ἀποπνέοντα ἄρρητη εὐωδία· καί ἀπό τότε τιμῶνται καί προσκυνοῦνται καθώς πρέπει, τόσο κατά τήν 23η Σεπτεμβρίου, ἡμέρα τοῦ μαρτυρίου του, ὅσο καί κατά τήν 4η Ἰανουαρίου, ἡμέρα ἀνευρέσεως καί ἀνακομιδῆς τους. Πρός τιμήν τοῦ νεομάρτυρος ὑπό τήν σκιά τοῦ ἱστορικοῦ πλατάνου στόν Ἅγιο Δημήτριο Ἀγρινίου χτίστηκε κατά τήν δεκαετία τοῦ 1970 κομψό, βυζαντινό παρεκκλήσιο. Ἀλλά καί στήν πατρίδα του Κόνιτσα μέσα στόν περίλαμπρο ναό τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ ὑπάρχει παρεκκλήσιο ἀφιερωμένο στή μνήμη του.

*Ἀπό τό βιβλίο «Ἅγιοι ἐξ Ἀγαρηνῶν Α΄».*
*Σταυροπηγιακή καί Συνοδική Ἱ. Μονή Ὁσίου Συμεών τοῦ Νέου Θεολόγου*
*Κάλαμος Ἀττικῆς 2005.*

## Ἀπό τίς ἐπιστολές *(ἀπαντήσεις σέ ζητήματα προσωπικά)* τοῦ Ἁγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς

# Στή μοναχική καί ἄρρωστη γυναίκα γιά τήν αὐτοκτονία

Ζέρω ὅτι εἶναι δύσκολο. Πρίν μερικά χρόνια πέθανε ὁ ἄνδρας σου. Στενοχωριόσουν τό ξεπέρασες. Πάντρεψες τόν μοναχογιό σου· ἡ χαρά ἐπέστρεψε. Ἔπειτα σέ χαροποιοῦσε πάρα πολύ τό ἐγγόνι. Ὅμως ἐκεῖνο πού ἀγαποῦσες ἐσύ ἀγαποῦσε καί ὁ Θεός καί τό πῆρε. Μόλις τό ἐγγόνι σου πέταξε στόν ἀόρατο κόσμο, ἀρρώστησε καί ἡ νύφη σου. Τή στέγνωσε ἡ στενοχώρια καί ἡ λύπη κι ἐκείνη ἀκολούθησε τόν γιό. Τελικά πίσω τους ἔφυγε κι ὁ μοναχογιός σου. Κι ἐσύ ἔμεινες μόνη κι ἔρημη. Προσπάθησες μία φορά νά δηλητηριασθεῖς. Ἔμεινες ζωντανή. Ἑτοίμασες ἔπειτα τό σχοινί γιά νά κρεμαστεῖς. Ὅμως σέ ξάφνιασε ἡ κοπέλα ἀπό τή γειτονιά. Βλέποντάς σε κάτω ἀπό τό ἑτοιμασμένο σχοινί ἐκείνη σοῦ εἶπε, πώς ἄκουσε ἀπό τούς γέρους, ὅτι ἡ αὐτοκτονία εἶναι ἁμαρτία χωρίς συγχώρεση καί στούς δύο κόσμους. Καλά σοῦ εἶπε. Τούτη ἡ κοπέλα σοῦ ἔσωσε τήν ψυχή. Ὄντως, ἐκείνη εἶναι ἡ μέγιστη εὐεργέτριά σου στόν κόσμο. Μόνο χάρη ἐκείνης μπορεῖς νά ἐλπίζεις νά ἰδωθεῖς στόν ἄλλο κόσμο μέ τόν γιό, τή νύφη, τό ἐγγόνι καί τόν ἄνδρα σου.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἀπό τήν ἀρχή

ἀντιστάθηκε ἀποφασιστικά ἐνάντια στήν αὐτοκτονία ὡς ὑπέρβαρο ἁμάρτημα. Ὁ δυτικός διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας ὁ Αὐγουστῖνος, εἶπε: «Ὅποιος αὐτοκτονήσει, τοῦτος σκότωσε ἕναν ἄνθρωπο». Ὁ αὐτόχειρας μ᾽ αὐτό, λοιπόν, τοποθετεῖται ἴσα μέ τόν δολοφόνο. Ἀλλά στή δική μας ἀνατολική Ἐκκλησία ἡ αὐτοκτονία κρίνεται ἀκόμα πιό αὐστηρά. Κατά τόν δέκατο τέταρτο κανόνα τοῦ Πατριάρχη Τιμοθέου ὁ αὐτόχειρας στερεῖται τῆς νεκρώσιμης ἀκολουθίας καί τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐνταφιασμοῦ. Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ὅρισε αὐστηρή τιμωρία ἀκόμα καί γιά τήν προσπάθεια αὐτοκτονίας. Σ᾽ ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος προσπαθήσει νά αὐτοκτονήσει ἡ Ἐκκλησία ἐπιβάλλει κανόνα δώδεκα χρόνια. Ξέρω πώς ἐσύ θά σκεφθεῖς ὅτι αὐτό εἶναι ὑπερβολικά αὐστηρό. Ὅμως αὐτή ἡ αὐστηρότητα κατάγεται ἀπό τό ἔλεος. Σοῦ λέω τήν ἀλήθεια: ἡ Ἐκκλησία εἶναι τόσο αὐστηρή στό θέμα τῆς αὐτοκτονίας ἀπό καθαρό ἔλεος ἀπέναντι στούς ἀνθρώπους. Ἀφοῦ ἡ Ἐκκλησία ἔχει στό πνευματικό της θησαυροφυλάκιο τήν προορατική ἐμπειρία, ὅτι οἱ αὐτόχειρες δέν μπαίνουν στό βασίλειο τῆς ἀθάνατης ζωῆς καί τοῦ αἰωνίου ἐλέους. Καί μέ τήν αὐστηρότητά της ἡ Ἐκκλησία θέλει νά προλάβει τούς ἀνθρώπους ἀπό τήν αἰώνια κα-

*Στήν Ἁγία Γραφή μόνο δύο ἄνθρωποι ἀναφέρονται πού πῆραν τή ζωή τους ἀπό τόν ἑαυτόν τους. Ὁ ἕνας εἶναι ὁ Ἀχιτόφελ, ὁ προδότης τοῦ βασιλιᾶ Δαβίδ καί ὁ δεύτερος εἶναι ὁ Ἰούδας, ὁ προδότης τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἄς εἶναι μακριά ἀπό σένα καί μόνο ἡ σκέψη νά βρεθεῖς σ᾽ αὐτήν τήν παρέα σ᾽ ἐκείνη τήν πλευρά τοῦ τάφου.*

ταστροφή. Στήν Ἁγία Γραφή μόνο δύο ἄνθρωποι ἀναφέρονται πού πῆραν τή ζωή τους ἀπό τόν ἑαυτόν τους. Ὁ ἕνας εἶναι ὁ Ἀχιτόφελ, ὁ προδότης τοῦ βασιλιᾶ Δαβίδ καί ὁ δεύτερος εἶναι ὁ Ἰούδας, ὁ προδότης τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἄς εἶναι μακριά ἀπό σένα καί μόνο ἡ σκέψη νά βρεθεῖς σ᾽ αὐτήν τήν παρέα σ᾽ ἐκείνη τήν πλευρά τοῦ τάφου. «Ὁ δέ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται». (Ματθ. 10, 22), εἶπε ὁ Κύριος. Εἶναι πολυάριθμες καί διαφορετικές δυσκολίες πού ὁ Θεός ἐπιτρέπει στούς ἀνθρώπους, ἀλλά ὁ σκοπός ὅλων αὐτῶν εἶναι ὁ ἑξῆς: μέ τήν πίκρα νά θεραπεύσει τίς ἀνθρώπινες ψυχές ἀπό τήν ἁμαρτία καί νά τίς προετοιμάσει ἔτσι γιά τήν αἰώνια σωτηρία. Ὅσο καί νά εἶναι καμιά φορά δύσκολο γιά σένα, θυμήσου δύο πράγματα, πρῶτον ὅτι ὁ ἴδιος ὁ οὐράνιος Πατέρας σου ὁρίζει τό μέτρο τῶν παθῶν, καί τό δεύτερο ὅτι Αὐτός γνωρίζει τή δύναμή σου. Ἐάν ποτέ σοῦ ἔρθει ἡ σκέψη γιά αὐτοκτονία, διῶξε την σάν ψιθύρισμα τοῦ σατανᾶ.

Τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ νά σέ δυναμώσει.

*(Ἁγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, «Δρόμος δίχως Θεό δέν ἀντέχεται... », Ἱεραποστολικές Ἐπιστολές Α΄, Ἐκδ. «Ἐν Πλῶ»*

Ἀγαπημένοι μας ἀδελφοί,

Καθώς ἔρχεται ὁ χειμώνας καί ἡ θερμοκρασία ἤδη ἔχει πέσει ἀρκετά, ἀναλογιζόμαστε πῶς θά καταφέρουμε νά προμηθευθοῦμε ἔστω λίγο πετρέλαιο, γιά νά ἔχουμε λίγη ζεστασιά τίς κρῦες ἡμέρες τῶν ἑπομένων μηνῶν. Γνωρίζουμε ὅτι αὐτό εἶναι τό πρόβλημα σχεδόν ὅλων σας. Ἐπειδή ὅμως χρόνια τώρα μᾶς δείχνετε ἔμπρακτα καί τόσο θυσιαστικά τήν ἀγάπη σας, σᾶς ἀπευθύνουμε μέσα ἀπό τό τεῦχος αὐτό τοῦ περιοδικοῦ μας μία ἔκκληση, γιά ὅποιον ἀπό ἐσᾶς μπορεῖ, νά μᾶς βοηθήσετε καί στήν ἀνάγκη μας αὐτή, ὅπως ἔχετε κάνει τόσες φορές γιά τό Μοναστήρι μας. Γνωρίζουμε ὅτι ἀπευθυνόμαστε στούς φτωχούς οἰκονομικά φίλους μας, πού ὅμως μέ τήν μεγάλη τους καρδιά μᾶς ἀποδεικνύουν καθημερινά ὅτι πολλές φορές πρωτίστως σκέπτονται τό Μοναστήρι μας παρά τίς δικές τους ἀνάγκες. Σᾶς παρακαλοῦμε λοιπόν μή μᾶς ξεχάσετε καί ὅσο μπορεῖ ὁ καθένας σας, ἄς μᾶς βοηθήσετε ὥστε, τουλάχιστον στούς χώρους ἐργασίας μας, νά μπορέσουμε νά ἐργασθοῦμε μέ κάπως ἀνθρώπινες συνθῆκες μέσα στή βαρυχειμωνιά. Σᾶς εὐχαριστοῦμε ἐκ τῶν προτέρων καί ὡς ἐλαχίστη προσφορά εὐχαριστίας θά σᾶς στείλουμε τό cd μέ αὐτούσιες ὁμιλίες τοῦ Γέροντος Παϊσίου. Εἴμεθα πάντοτε εὐγνώμονες καί εὐχόμεθα οἱ ἐλεημοσύνες καί καί ἡ ἀγάπη σας νά βροῦν τήν πλούσια ἀνταπόδοσή τους ἀπό τόν Ἀγωνοθέτη Χριστό μας, διά πρεσβειῶν τῶν θαυματουργῶν Ἁγίων μας, Ἁγίου Νεκταρίου καί Ἁγίου Φανουρίου.